

---

*az utolsó semmi maradéka
aminek nincs és nem lesz*

SOMOGYI SÁNDOR

VISSZHANG honol
komor
kosaraiban a szélnek
sár
likacsos
kietlen didergés
kukoricamálé
a homok
    Ó
a Honok
vize homokos
savas
barátom a tér
betömött
vizesés a szökőkút
megszökött
hat utca
hat sarok
váratlan
két kalap
gitár vagy citera
vak és két kutya jobbról
könyörög a tehergépkocsi
taxi nincs
VÁRVA VÁRT
tüdőgyulladások szanaszét
és esik eső
    nem esik
és fúj szél vizenyős
határozatlan
maradék
hideggel mének
égnek fenn
zsíros tetők

zöld égboltok határtorkán
kuncogva
megállva
megfájva
megvágva
meg-megrántva
ficamaiban a nincs több
Péter
NYISD KI kapuját a világnak
megjöött
Krisztusunk hol van
sötétség
az ITT NEM veszett
ébredésben
mielőtt megtettem könyörgésem
tudtam mit akarok miért
hazudok kést
nem volt érthető mit keresek én itt
miért nem keresnek itt engem

elég egy szelet kenyér
égetett szálas kakaó
húgyos vizes tejből
a vajnak nincs oktánszáma

s robog a vagon vágatón
nem zihál
visszhang honol
a honon vér
barackhulladék
MA lopott nyár
vicsorogva kiabál utánam
várj dögevő még hizol
meghizol
még

elég egy szelet kenyér
egy tányér kaporleves
az ecetesüveg és a morzsák
szanaszét
nézem a szemem a levesben
nem komor
autók suhannak zenitbe
álom száll
elpihél
szárnya pillét éget mélán
HAZUDIK a dél

új meleg szél (nem vizenyős)
melegség hallgatja hallgattát
nem hisz neki
elalszik
süvítő gondok mérges gombák suraja tűnő töltelékek
megtömött kispolgárok
áll álmatlan álom

AZ EST

korántsem este
csak est
nincs sehol bor
unalom és révedtség virágod
belepte por
nyirkos pókháló orrodon
szítál
és nyugtalan órai késő kék
érett délutánnak
zihálva veszik észre
hogy mutatói bilincsből állva
sikoltozva
várják a jelent a múltból
megint dadogni kell
amíg ujjai a szemembe nyúlnak
s emlékszem
a délelőtt
míg mosod szőrszáladat
nagy agárszerű zsírfelület
és fülcimpáidat a vér
a vér
átüt a másik dimenzióba
és te megint csak nem tudod
hol vagy
megborotválva leány
várhatod míg
arcod rühei
újból kiülnek az égnek
de akkor újabb madarak
és emlősök vándorolnak
és jönnek
és a vér
újból más dimenzióba tér
s te csak egy fürdőszobában álló
kukac az almában
alma kukacban
vagy
azután leülünk a Lónál Robi
rumot iszik velem nem én
iszom vele
a világ
mondom de ponyva a világ
bélyeggel leragasztott emberkék
a Lónál
nincs eső
amennyit akarsz
(ezért érdemes
és meg kell rendszeresen
fürdetnem
az alázatos
száz álarcos
vastag pofahúsos
fejem)
A LÓ KÖZBEN MEGSZÜLTE TŰNÉSÉT
teszel
mit tennél ha semmit sem tennél

a művészet hazug mindegyje
na mindegy a nekem jó
    neked jó
messze a nők valódi nyílásától
a nagyon
messze
    távol
        messzebb
            vég
                végtelen
                    határ
                        egy pont
                            talán
                                a kettő
                                    tucatnyi
  de a sok
  a tömeg
  massza zsíros nehéz
hisz ez
ORIÁSI TÖMÖR KONZERV ma
semmilyen ordítás nem érvényes
és benne lubickolunk kis
    nehézkés
    értelmetlen
    citromsárga
    zenénkkel
kéne hogy találkozzak veled
vagy nem kéne föld
    Tilda levelet írt
vagy csak képeslapot
    egy meglopott lopott húség
melegem van
és nyár van
a nyár-nincsben
zöld zöld zöld zöld
poggyászos gyászkocsikban
bíborkínban
tolod két férfi memzette babakocsid
emberek közé hisz újból
vissz
újból hang
harapó csendben áll magány
hátratulva az égben
ma biztos bemászom a dobba
megvársz hétre   jó zene
jó
nem jó józene kíméletlen
    de ott leszek
        ott lehetek
hol lehetnék máshol
tudod hogy jólesik a séta
és kezet fogunk
és
és
és
és
és megint

visszhang honol
komor
kihúzta hosszú belét az életnek
és apró
gyöngyharasztos harmatokat
és smaragd
üveges reggeleket engedtem fel
fel fel fel az úrbe
a semmibe
és a kert mohón lihegett
kiabálva kapálózott az édes
TILTOTT akol remegése
a kézkerítés
után
gyönyörű víz-zölddé változott halak
a ködök
a zöld
városi emberek
akiket gyűlölök
és akiket
ISMEREK

közben két kocsi érkezett
a jött és a nem jött
a mész megyek
és nem mész
de nem maradsz mész
nem maradsz egy
istenért sem
elmész
a hallgatásba lökött apró kristályos csendek felelnek:
mi van ott
mi nincsen

nincs több
nincsen

barát
tántorgó látható emberölő üres
szobák hangja

a szél
a kél vihogva
kérdéz
kérdözve
felelet

nincs
felelet kérdés

feelve
elfogy papírom
kínom ponyvája sír
fogínyvérzés
kék tintaleves

HA CSAK EGYSZER TUDNÉK ÖLNI

és az éj karbamidgyantáival
és karba karba
karbonádó gyémántjával
feketét hazudva kéket
és néhol zöldet bársonyozott

a város
a külváros és annak
mészáros
fiaira nagy végtelen
hogy végleg
egy teljes szemétdombi bűzű
de igaz
pokolpiros-kék
(tehát violett)
külvárosi éj legyen
egy JÓZSEF ATTILA-ÉJ
ahol mindenki érzi a szégyen porát
de magán nevet a nincs
SÁR LESZ BELŐLÜNK
mert hideg van VISSZHANG
honol
és van akinek nincs hideg gondolom
gondolom-e
ennek az utcának nincs vége
csak számtalan
száraz kis mellékutcák
mint a disznóemlők
le-le vékonyodva
és én már nem látok fényt
a minden világosban
csak önmagába visszatérő körök
a mindent látok lát
mindent
nem nézve
és nézve nemet és igent
egyszerre
nem érzem már
a neont
alattuk az ember zöld
hányingeres
és körötte
ziháló köd mohón
hálót köt
nevetve
szavába
és gondolatainak fele
számoló reprodukció
meghitt kételkedő kavicsos
üresmondó
útszakasz
egy pontjában álló számtalan
NÉZD
ez a kapu jéghideg
enyém volt a homok is antal
gyermekriadalmamban újra újra
átmásztam
és ez a kártyázás a gömbökkel
emlékeimbe
ez a kerítés
benőtte fehér gyász
száz év és tövis
balzsamba

porba
emberekbe keverve áll
és vár rám
nézd
mondom itt be kell mennem
újboldi zöld emberek közé
hullák ágyába feküdni
büdösödött vágylevesbe
rohadt emberekbe
feküdni ülni és állni
keveset beszélni de ha kell
de ha kell
sokat motyogni hasztalan
ez törvény
„ha átléped az én küszöbömet”
itt születtem

nekem elég egy szelet kenyér
zsírba fagyott emberhús
és krumplidarabocskák
ez egész két gramm
egypár száradt
elfáradt szó
és nehézkes
feledékeny
telített éhséggel
lehúzom a mai látszat redőit
nincs terv
újbold szétvágom lepedőt
és hasát
megigazítom nagy szemeit
izzadságom
huncutan
megcsiklandozom
nem nevetve
lesimítom
szétbimbódzott nagy hasát
ágyamnak

nézem
hallom
végrelegesen
már VISSZHANG honol
komor
kosaraiban a szélnek
néhol lyuk
néhol apró kis levélkék hullanak
megkocsonyásodott a sár
de itt van
és az átokcsend gubbaszt
szokatlanul
nehezen
nem emészték
nézek
hallok
és visítok néha
hogyan a fenébe is
VAN-E ÁLOM VAGY NINCS